

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 134/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. M., K., vo veci porušenia jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prerokovanie veci pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Cob 108/01-61 z 11. októbra 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. M. o d m i e t a ako návrh podaný oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2003 doručená sťažnosť Ing. K. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé prerokovanie veci pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním

a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 108/01-61 z 11. októbra 2002 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľ žiadal napadnutý rozsudok aj zrušiť.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) v obchodnej veci žalobcu (SOLITÉR-SLOVAKIA, spol. s r. o., Nitra) proti sťažovateľovi, zastúpenému advokátkou JUDr. H. K., Advokátska kancelária, K., o 176 459 Sk s príslušenstvom rozsudkom č. k. 30 Cb 146/99-32 zo 6. marca 2001 zaviazal sťažovateľa k úhrade žalovanej čiastky a k náhrade trov konania a že na odvolanie sťažovateľa konal a rozhodol vo veci krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že podľa sťažovateľa krajský súd okrem iného zvýhodnil na jeho ujmu žalobcu a na jeho námietky neprihliadal a že z dôvodu, že dovolanie proti rozsudku krajského súdu nebolo prípustné, domáhal sa „ochrany svojich práv sťažnosťou pre porušenie zákona zo dňa 5. 2. 2003, zaslanou generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky“ (ďalej len „generálny prokurátor“), ktorej prijatie mu bolo potvrdené „listom zo dňa 18. 2. 2003 sp. zn. VI/2 Pz 62/03-7“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Pretože napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť ešte pred tým, ako sa sťažovateľ obrátil „sťažnosťou pre porušenie zákona“ na generálneho prokurátora, t. j. najneskôr 5. februára 2003 (sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, z ktorej by vyplýval opak), bola predmetná sťažnosť podaná v čase (16. júna 2003), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v sťažnosti uvedených. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom (§ 243e až 243j Občianskeho súdneho poriadku), za ktorý je možné považovať sťažovateľom podanú „sťažnosť pre porušenie zákona“ (Občiansky súdny poriadok s takýmto označením mimoriadny opravný prostriedok neupravuje), nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať. V dôsledku toho nebolo možné nariadiť predbežné opatrenie ani sa zaoberať

týmto návrhom sťažovateľa, resp. jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Z tohto dôvodu bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2003